

SÕJAHÜÜD

EVANGELINE BOOTH, KINDRAL

WILLIAM BOOTH, ASUTAJA

ALFRED LOCKYER, DIVIISKOMANDÖR

Nr. 93

Aprill 1937

9. aastakäik.

Inimene, kes vanal ajal leidis kalli pärlit.

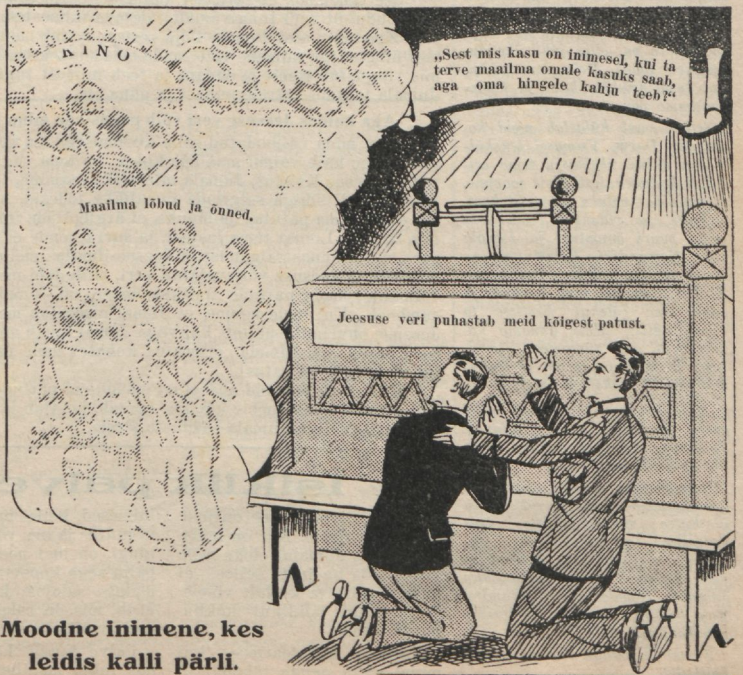

„Ja kui ta ühe kalli pärlit leidis, läks tema ja müüs kõik, mis temal oli, ja ostis seesama.“ Matt. 13:46.

Kristuse tähendamise sõna moodsas valguses.

Otsi Kristust,
oma elu
kallimat pärlit!

Moodne inimene, kes leidis kalli pärlit.

Juhi märkmeid.

Kindral on saabunud koju pääle väimustusriikka ja pika sõjakäigu. Ta reisib ümber peaaegu neli kuud ja juhatab koosolekuid praktiliselt igal päeval, ja vaatamata suurele soojusele Indias, ta täitis kõik temale ettenähtud kava. Singapores tal oli tegemist moskiiodega, mille järeldusel ta pidi kannatama suurt valu, aga ta on nüüd tervenemine ja saabus Inglismaale hääs tervises, ehk küll väsinult.

Teda võttis vastu Londoni linna. Koos viibisid ka teised tähtsad isikud ja diplomaatide korpus Londonis. Avalik teraviskosolek oli Westminster Hall'is Londonis, kui linna salvaitsionistid olid kogunenud andma temale südamlükumat tervist.

Rünnaku „Maailm Jumalale“ järeltusi kogu maailmast teatatakse avalikult rahvale Londonis 15. aprillil Kuninglikus Alberti saalis. Me usume, et ka meie osa tähendab midagi lõpliku teadaandena nimetatud õhtul, ja et meie osaga arvestatakse samuti ühe miljoni hinge rünnakus. Sel puhul võlvavad Kosolekust osa kindral, staabiülem ja rahvusvahelised sekretärid.

Eesti ohvitseride ja sõdurite nimel ma kirjutasin kindralile mõned tervitusõnnad ta tagasitulekul, ja sain temalt vastuse, milles ta tänab teid kõiki esalpalvete eest ja tervitab teid südamlükult. Jumal õnnistagu kindralit!

Meie rahvusvaheline sekretär, komandör Blowers, kes saatis kindralit tema India rünnakul, kirjutas mulle, teatades kui väga rõõmus ta on, olles jälle ühenduses meid tööga. Meie oleme rõõmsad tema isikliku huvi ja hoolekandmise pärast.

Sellel kuul külastab meid komandör Davis. Viimasel leheküljel on antud üksikasju tema erilistest koosolekutele. Meie soovime, et iga sõber võtaks osa neist koosolekuid ja võtaksid tema läbi vastu suuri õnnistusi ja Jumala abi. Komandöri külastused on olnud tagajärjerrikkad Taarimaal, Rootsis, Soomes ning Leedus; ja enne oma tulekut Eestisse ta viibis Lätis. Meie anname komandörile oma südamluku tervituse, ja meie palve on, et sajanäd hinged saaksid päästetud.

Meie kongressikoosolekud sellel aastal on 7.—9. mail Tallinnas. Järgmises numbris anname enam üksikasjalikumad tead.

Meie palume teie abi oma enese-ärastalgumise näidaja ja rahvusliku üleskütse rahakorjamistes igas korpuses. Iga korpu juhtiv ohvitser on teinud oma kavasid ja nad paluvad teie südamluku kaasabi Jumala töö levitamisel. Teie isikliku annetuse ja eritise rahakorjamise läbi.

Jumal õnnistagu teid kõiki rikkalikult!

Oled sa kunagi küsinud eneselt?

Kui kaua peab inimene paluma Jumalat?

Jumalal on täiesti ükskõik, milliste sõnadega meie pöördume tema poole ja kui kaua me jääme tema ette. Ta vaatab ainult südamele. Kui inimene kahetseb kohtlaselt ja südamesse oma mõõdunud pattu ja palub temalt andestust, siis ta saab ka seda. Täieliku ja praeguse päästmise tõi meile Jeesus Kristus, andes iseenast meile lunastuseohvriks. Kui inimene kord on otsinud ja palunud andestust, on omanud seda ja Piha Vaim tulnud tema südamesse, siis tal enesele on nõudmine palve järele, just niisama, nagu poeg tahab igal tingimusel pidada oma ühendust isaga, maksku mis maksab, kui ta armastab teda ja võib usaldada teda täielikult.

Kus kohas võib paluda Jumalat?

Kõikjal! Just sääl, kus sa seisad praegu või istud, sa võib oma mõtetes ligineda Jumalale. Ta kuuleb sind. Jumal on kõikjal, ja tema oma isa silmaga ja südamega paneb tähele, kas sa pöördud tema poole või ära tema juurest.

Kuidas võib Jumal saata inimesi pürgusse, kui ta on armastuse Jumal?

Jumal ei saada inimesi pürgusse. Kui inimene näeb paramat teed, ja häämelega ei lähe sellele, vaid teeb edasi pattu, siis ta ise läheb vabatahtlikult põrgu poole. Taevas ei või olla pattu, sest sääl on Jumal ja patt ei või olla Jumala läheduses. Inimene patuse südamega ja melega ei või pääseda taevasse, ja näeb ka ise, et temal ei ole sääl paika.

Mispärast teie ei anna mulle rahu, ma ju ei tee midagi halba?

Teie küll: ja kõige rohkem halba teie teete iseenestele. Kui teie oma elus püüate kõige enam rahuldada oma ihu nõudeid, teie jätate hooletusse enesest seda osa, mis jääb püsima ka teisel pool hauda. „Mis kasu on inimesel, kui ta kogu maailma omale kasuks saaks, ja oma hingele kahju teeb?“ Seda küsimust esitas Jeesus kõndides siin maailmas, ja seda sama küsimust esitab Päästearmee teile. „Ainult ärge mõistke mind valesti, ärge ütlege, et meie segame teie asjasse. Kui teie lapsel ootaks ees hädaoht, teie ütleksite talle sellest; selle sama motiiviga meie esitame sulle ka Jeesuse küsimust.

Mida tähendavad teie „rünnakud“, mida korraldab kord korra järele?

See tähendab, et sarnasel ajal Päästearmee pingutab eriliselt jõudu, et veel tungivamalt tuletada inimestele meelde Jeesust Kristust, ja et Jumala Poja veri puhastab meid kõigest patust ning et iga inimene võib saada oma südamesse Piha Vaimu, mis valgustab meelt ja südant ja teeb inimest tugevaks elama Jumala tahtmise järele puhast ja piha elu.

Aga kuidas Jeesuse veri võib puhastada minu südant?

Mõte, mida väljendatud selle küsimusega, on täiesti reaalne, aga et see käib vaimu maailma kohta, on teda väga raske selendada. Jeesus Kristus, Jumala inimeseks saamine, tema maailma tulemine oli sihiga selgitada jumalikke tõdesid, näidata tõsist elu — ole ilma patuta; ja lõpuks, et äralpeitad inimeste pattu, mis lahutas Loojat tema lastest, ja surra nende eest ristil. Sarnase suure ennastalgumisega Jeesus ilmutas meile Jumala armastust, ja Jeesuse väljavalatud veri, mille läbi meil on praegu võimalik omada pattude andeksandmist, on Jumala armastuse sümbol. Kui meie usume, et Jumal armastab meid nii ja et Jeesuse ohvrimeen näitab, kui väga Jumal tahab andestada kõik meie patud, siis Jumala armastus kohates meie usuga, puhastab meid kõigest patust.

Kui oleme omanud andestust mõõdunud pattudele, siis peab Piha Vaim tulema meie ilu, kes õpetab, juhatab ja sunnib meid jutkama oma elu Jumala säaduste järele.

Isiklik palve.

Isiklik palve, ja, see on just, mida vajame. Kui on midagi, milles Jumalale oleks meie vastu, siis on just selles, et meie ei tarvita küllalt võimalusi temaga isiklikult kokkupuutumiseks.

Niihästi Päästearmees kui mujal võite panna tähele, et

inimesed, kellel on jõud Jumala juures ja kes võivad palju hingi, on just need, kellel on palju aega koosviibimiseks Jumalaga salajas; ja tema, kes näeb, mis on salajas, on tasunud avalikult.

Palve paneb kätt liikvele, mis juhib maailmu, ta annab

meile jumalikke abiallikaid. Milliseid võtlusi ei ole ta võidelnud! Milliseid koormaid ei ole ta kannud! Milliseid haavu ei ole ta ravinud! Ta on varandus vaesuses, varjupaik hädas, nõrga tugevus, valgus pimeduses.

Ta on pidanud kinni ajatiibu, hoidnud isegi eemale surmavikati ja annud teha vihaiseist ja tumedaist pilvist õnnistuse vihm. Ei leidu midagi, mida ta ei suudaks teha. Vaja on vaid minna oma kambriks ja lukustada uks. See on kõige tähtsam kõiges meie jumalateenistuses, ja ometigi — kui sageli meie ei vabanda end sellega, et meil ei ole aega? Aga õigus on, et kui meil ei ole aega üksilduses pidada ühendust Jumalaga, siis ta küsib vähe selle järele, kas meil on aega paluda avalikult inimeste ees või mitte.

Kas ei ole nii, et meie võime leida aega kõigele muule, väljaarvatud vaikselt ajale üheskoos Jumalaga. Meie võime leida aega rääkimiseks oma seltsilistega, ja minudid möödunud kuni nad muutuvad tundideks, ja ometigi see ei tundu meile koormana. Aga kui tunneme, et peaksime minema tunneks ajaks üksindusse Jumalaga, siis on nii mitu raskust teel ees, ja kümneid tuhandeid vaenlasi, nõnda ütelda, tõusevad igalt poolt, et takistada meid meie salajasest osasaamisest Jumalaga.

Näib, nagu saatanal oleks täiesti ükskõik, kuidas meie tarvime oma aega, nii kaua kui me ainult ei otsi ühendust Jumalaga, sest ta teab hästi, et nii kaua kui ta võib takistada meie osasaamist Jumalaga, valitseb tema meie ilu.

Ja, meie võime leida aega kõigele muule, välja arvatud võitlemisele Jumalaga palves.

Meie võib olla lejame aega rääkimiseks patustega ja pühikute teenimiseks, kuna meie oma hinged kannatavad põuda salajas osasaamise puudusel Jumalaga. Sellepärast meil on vaja kõigepäält revolutsiooni selles olukorras, millises Jumala lapsed on palve suhtes. Räägitakse kord korra järele Jeesusest, kuidas ta jättis suuri rahvahulki ja oma järgreid, et minna ja olla ühenduses oma Isaga. Ja samal ajal kui teised olid oma mugavates kodudes, oli palvemees märg õõsiseest kastest. Tema, kellest võiks mõelda, et tal oli kõige väiksem palvetarvidus, oli just see, kes viibis terved ööd palves. Kui inimene pidi ta paluma, ja kogu oma tööriikka elu ajal oli tal aega palveteks. Kuidas ta ka ei käinud ümber, tehes alati hädä, ei lasknud ta

Piibli nurk.

Jumala sõna võim.

„**T**a istub nii üksinda, üsna harva külastab teda keegi. Minge sinna, kapten!“ Keegi sõdur palub ühe vana mehe eest, kes elab üksinda väikeses majakeses linnaserval.

Olen ühel päeval väljas „Sõjahüüdüdega“ just sääl linnaservas, sellepärast otsustan vaadata, kuidas vanake elab. Minu koputusele uksele, ei ole mingit vastust. Koputan veel kord, aga sama järeldusegagi, millepärast lähen väikesesse sisse. Kui tervitan vanakest, vaatata ta üllatusega minule, tõmbab ette tooli ja käsib mind istuda. Ta vaatab mu univormi, meie kõnelus algab ja vähehaaval meie kõne siirdub vaimulikele asjule.

Kurva häälega ütleb vanake: „Ennemal ma võisin minna Jumala kotta, aga nüüd, kui olen muutunud nii kangeks ja vanaks, ma ei suuda enam. Vahest mulle tundub peaaegu, et Jumal unustanud mind.“ Vaatan mehe nägu. See on kortsus ja voldiline, õhukesed huuled värisevad, ja pilk on tuhm. Minu küsimusele, kas tal on piiblit, noogutab ta peaga, näidates väikesele lauale akna lähedal. „Tõmmake sääli sahtel välja, sääl ta leidub kindlasti.“ Kuulen tema käsku, ja mitmesugused asjades vahel leian Uue Testamendi. Kui olen paigutanud oma tooli üsna vanakese ligilade, et ta võiks kuulda, loen Rooma raamatust: „Seepärast ei mõisteta neid nüüd mitte hukka, kes Jeesuse Kristuse sees on, kes ei käi liha, vaid vaimu järele. Sest elu vaimu käsk Kristuse Jeesuse sees on mind patu ja surma käsust lahti teinud. Sest et käsk ei võinud patust lahti teha, seepärast et see rammuta oli liha läbi, siis lätkitas Jumal oma Poja patuse liha sarnaduses ja patu pärast mõistis patu hukka, mis liha sees. — Sest teie ei ole saanud sulase põlve vaimu, et teie jälle peaksite kartma, vaid teie olete lapse põlve Vaimu saanud, kelle läbi meie kispidame: „Abba, Isa!“ Seesama Vaim tunnistab

Miks lapsed võõranduvad vanematest?

Björnsterne Björnson on ühes jutustuses toonud esile inimesi, kes armastavad teisi, kuid siiski igatsevad armastuse järele, sest nad on hoolitsetud jätnud tähtsama poole ühiselust.

Nemad ei räägi teistega selgest, mis on sügaval südames. See armastus, mida nad tunnevad teiste vastu, ei tule ilmsiks sõnades ega ka muul viisil, näib nii, kui üks ei pane tähele teise armastust, ei tea teisest nii ütelda.

Saemund Granlien armastab poega Thorbjörni, kuid ilgalgi ei ole annud temale tunda seda. Mõlemad kannatavad selle all, et ei või rääkida üksteisega. Ja alles siis, kui Thorbjörnil on läinud halvasti ja ta tuleb häbitatult koju, leiavad isa ja poeg üksteist.

„Sina peaksid rohkem rääkima isaga kui siitsaadik,“ ütles Thorbjörni öde ühel päeval. „Tema peab nii palju lugu sinust.“ — „Võib olla,“ vastas Thorbjörn.

„Tema räägib sinust kui oled ära.“

„Seda harvemalt kui olen kodus.“

Selles vastuses on kibedust. Kuid hoolimata kibedusest vilksatab sääli esile verdvoolav silda, kes igatseb, et isa räägiks temaga. Ja isa jälle omalt poolt soovib, et poeg räägiks.

Samasugune seisukord valitseb mõneski kodus. Vanemad ja nende lapsed ei või avada üksteisele oma südant harilikul viisil. Vanemad on kinni oma tegemises, laste aeg ku-

lub koolitöös ja nii võõranduvad nad üksteisest.

On raske ehitada silda laste ja vanemate südamete vahel, kus sild on alanud murdumata laste kasvuaastates. Ja nii on tihti asjaolu.

Millest see juhtub?

See hooletusse jätmise tuleb arusaamatusest ja töö rohku-

sest. Mitmed noored vanemad, kes rõõmuvad väga väikesest lapse üle, saavad vaevalt aru, et nende rõõm võib kaduda. Nad peavad seda sama harilikuks kui keskpäeva kaunist päikesepaistet. Ja see piisibki niikaua, kui laps on vaba kooliliskimisest ja peab isa-ema käsku täitma. Kuid sel hetkel, kui algab töö ja see ei ole mäng, algavad südamesid lüdenema. Ja siis, kui koolu uute tuttavatega mässib lapse meele, põimib uusi sidemeid, võivad nad põhjustada endiste sidemete katkemist.

meie vaimuga, et meie oleme Jumala lapsed.“

Kord korra järele, lugemise ajal, vaatamata ülesse vanakese kortsupelgele. See särab täiesti rõõmuse ja rahuldusest, ja ta huultelt kuulen kord korra järele: „Tänu ja kiitus!“ või jällegi „Au Jumalale!“

Jumala Vaim on langenud vägeval viisil meie mõlema üle väikeses, lihtsas toakeses ja võitis pimeduse, kahtluse, rahutuse ja nõrkuse väsinud teekäijalt. Mind haarab eriline õhkkond ja mu silmad muutuvad niiskeks, ja kogeledes jatkan lugemisele:

„Kes võib meid lahutada Kristuse armastusest? — Selle kõlge sees saame meie võimust küll selle läbi, kes meid on armastanud.“

Vanakene istub kokkupandud kätega ja sulatud silmil. Kogu tema kummardunud kogu tunnistab suurimast rahust ja sügavaimast aukartusest.

Haaratud sellest, vaatlen teda mõni aeg, siis panen ka mina oma käed kokku ja meie ühine palve tõuseb ülesse meie taevase Isa juurde.

Tõusen vaikselt, et lahkuda vanakese juurest. „Suur tänu sulle eest, et tulid,“ ütles ta, „see oli kõige parem, mida olen saanud kauda ajalt!“

Jatkan oma rännakut „Sõjahüüdüdega“, kuid mu mõtted peatuvad veel kirjeldatud kogemuse juures. Jumala sõna on imelik, milline vägi tal on asjade mutmiseks! Ta loob vaesemehe onnist taeva eesõuet. Ta saadab põgenema hingepimedust, ta ajab ära kahtlust ja tuleb rahuga ja hingamisega. Ta kingib rändurile, niihästi vanale kui noorele, uut lootust, uut julgust ja uut jõudu mitte väsimiseks ja aitab teda alaliselt sirutada edasi sihile, et saada kätte „võidukrooni, mida Jumal meile on talle pannud.“

Isal on kiire ja ta viibib ära suurema osa päevast. Õhtudel on tarvis lugeda lehti ja teha üht ja teist neist asjust, milleks päeval ei ole aega. Lapsed jälle veedavad õhtru ülesannete õppimisega. Kuid see kõik loob vähehaaval nägemata aia laste ja vanemate vahel. Kui isal juhtuks olema aega rääkimiseks, siis võib olla lapsed on süvenenud raamatutesse ja vastupidi, kui lapsed tahaksid rääkida, on isal kiire. Ja nii on jõutud kohani, kus, hoolimata sellest, et elatakse sama katuse all, süttakse sama laua ääres ja saadakse osa samadest välispidudeist andeist, ei jagata sise-misi tundeid ja mõtteid eneste keskel. Nad võõranduvad üksteisest ja lõppede lõpuks ei mõista üksteist. Nad võivad küll pidada lugu üksteisest, kuid on unustanud väljendada seda.

Kuid ema, kas võib temagi olukorra olla samasuguse vahetoras lastega?

Võib küll, kui temagi aeg on liialt ülesvõetud tööle, romani lugemisele, seltskonnaleule või mõnele muule samasugusele. Siis võib temagi kord, kui on kõik hilja, panna tähele, et sisemine side, mis oli nii südamlik tema ja laste vahel siis, kui nad olid väikesed, on kadunud. Nüüd räägivad nad üksteisega väga lähidalt ja asjalikult, tihti käskivalt; südamlik side on ära.

Kus on nüüd usaldus, mida laps väikesena tundis ema vastu? Lapsel on midagi, mida ta ei või usaldada emale, mida ta ei või jagada temaga. Ehkki ema ja isa on välispidulisel häas vahetoras lastega, sisemist nad siiski elavad oma maailmas, kuhu ukseid teistele on suletud.

Kuid südame sügavuses igatsevad nad kõik siiski armastust ja vastastikkust arusaamist ja midagi, kuhu võiksid neid tundeid mahutada.

Mis peab tegema? Kuidas südameid võiks jälle ühendada? Esiteks teen küsimuse, mis on ehk liig päälütungiv, kuid tähtis. Miks teil, vanemad, on alati kiire, et te ei jõua lastega rääkida? Miks teil ei ole aega jagada nende väikesed kurbusi ja rõõme, väikesed teile, kuid ehk siiski suured neile — miks?

Sellepärast, et olete liiga ligidalenäijad. Te arvate, et kõige parem neile on see, et nad on riietatud sama hästi kui teised, et nad saavad nautida hüvedest ja et nende jaoks pannakse raha hoiule, nii et nad kord võivad pärida midagi.

Lõpp 5. leheküljel.

Meeldetuletus „käskudest ja määrustest Päästarmee sõduritele“.

1. Patukahetsemine on esimene päästmise tingimus ja tõsine otsustamine jätta maha pattu ja täita Jumala käsku. Patune, kes seni on teinud pattu ja pannud vastu Jumalale, parandab oma meelt, kui ta kahetseb pattu ja otsustab loobuda patust.

Õiges patukahetsemises on mitmed kindlad kogemused ja võitlused, päästetud ei ole neid igakord tähele pannud, sellegipärast on nad olemas.

2. Patusel on sügav veene, et ta tõsiselt on teinud pattu Jumala vastu; see on tõendamine, et patt on suur kurjus, mida Jumal vihkab ja mis teeb inimestele kahju, ja et Jumala viha ähvardab karistada süüaluseid.

3. Kes kahetseb õiglaselt pattu, vihkab seda. Patukahetseja pöördub patust, mida ta varem armastanud, tunnistab selle Jumala silmis kõlbmatuks.

4. Õigel patukahetsejal on kõigest südamest kahju, et ta on teinud pattu. Patukahetseja on väga kurb, mitte ükski, et ta on teinud pattu, et see teinud teda ja teisi õnnetuks, ja hädaohu pärast, mis on patu tagajärg, vaid et patt on isenesest kuri asi.

5. Kes tõesti kahetseb pattu, püüab teha seda ka häaks. Kui ta näeb, et teine on saanud tema patu läbi kahju, see on, kui ta kallelegi teinud ülekohtu või temalt midagi rõovinud, püüab ta tasuda talle seda niipalju kui tal võimalik. See on häakstegeimine või tasumine.

6. Kes õieti pattu kahetseb, loobub patust. Sellest ei ole küll, et inimene näeb oma mõeldud kurja olu, vaid ta peab ka loobuma kurjusest. Valedik ärgu valetagu enam, petis ärgu ajagu petist äri, joomar jätku joomine maha, mis teda hukatusse viib, kõrtsnik ärgu müügi vedeliku, mis rikub inimest ihu ja hinge poolest. Kes otsekohe ei otsusta, et ta ei tee Jumala abiga enam niisugust kurja asja ja kes tõesti ära ei ütle kõigest kurjust, see ei ole õige patukahetseja.

7. Õige patukahetseja tunnistab oma patu üles.

a) Õige patukahetseja tunnistab oma patu Jumalale üles. Ta tunnistab Tema, et ta on teinud suurt pattu, ja ära teeninud Tema igavese viha.

b) Õige patukahetseja tunnistab oma patu inimeste ees. Seda ei või õigeks patukahetsejaks pidada, kes oma mõeldud patte inimeste ees üles ei taha tunnistada. Ta on avalik

MINU PIME KAPTEN.

Kirjutanud komandöritn. TH. WESTERGAARD.

Nägin teda kord Kopenhagenis päajamaa suure võlvi all. Tundsin teda kohe, kui ta seisis univormis ja sinised prillid ees. Ütleisin siis abikaasale: „Läheme tervitama pimedat kaptenit.“

Ei iialgi taha hooletu olla, tervitada teda, kui minul on selleks võimalus, sest tean, et see rõõmutab teda, kui ta mõned aastad olnud ära tööst ja tunneb sellepärast tihti ennast olevat üksinda. Kord ta oli keskk Päästarmee keevat elu. Siis oli noorusaeg, mitte ainult meie noorus, vaid Päästarmee hele ja rõõmus algus.

Laenuraamat kaenas, astusin vana puusepa töötuppa, mis oli muudetud Päästarmee koosoleku ruumiks. Näiid, kui veel mäletan, ei olnudki mul mõte minna sinna, vaid raamatukogusse, mis oli selles samas suures majas, kuid puhkiliiketri viisid meelitasid mind sisse, nii kui paljud teisiigi aastate kestel. Kohe ruumi minnes, sattusin laulu ja mängu võimusesse. Mäletan mõnda mängijat Taani esimesest staabi orkestrist. Üks võimas ja hääl puhkillingimängija, keda mõni aasta hiljem kohtasin Trondheimis, kus ta suri noorena, trammil mahahüppamisel saadud löögist. Ja siis mäletan Slagelsen soppa, kelle ümberpöörmine oli toonud temale kanget tagakiusamist tõetseltisliste poolt. — Ja leitnant, kellele mu tähelepanu kohe peatus, tema kane välimuse pärast, temast sai hiljem parimaid seltsilisi minule ja ta oli mitmed aastad ohvitser Norras, kuni side katkes. Lõpp kujunes väga kurvaks. Kes seisab, vaadaku, et ta ei lange.

Kuid sel õhtul leitnant võttis Piibli ja luges Jumala sõnast väga ilusa ja mõjuva kohta. Siis ta pööras, võttis kapteni käevarest kinni ja viis teda rääkija kohale. Siis nägin, et kaptenil oli väga halb nägemine, kuid kui ta rääkis ülesloetud Jumala sõnast, sain tõsiselt tunda, et tema väimline nägemine ei olnud kaugeltki nõrk. Sel õhtul sain midagi niisugust, mida ei või iialgi unustada. See juhtus 45 aastat tagasi.

Pääle selle olen tihti kohanud oma pimedat kaptenit. Päeval, mil ta oli veel võitlusväljal, kuulasin erilise häameelega, kui ta gitarre saatel laulis:

„Su kooramat sa kannad, ja nõrked ju teel —
Kuid armsale Jeesule too seda kõik;
Ta võtab sult kooramat ja rahu saab meel,
Ning ülevast õnnest siis hõiskab su keel.“

Seda oli Vabastaja teinud minu kaptenile. Rist on raske kui mõni meie viiest meelest on puudulik. Kuid tee ei ole pikk selle juurde, kes toob troosti ja abi pimedale ja kurdile. Palju aega reisis pime kapten ümber maailma, pidas äratuskooskondi, rääkides ja lauldes. Oli liigutav näha teda lugevat tekste suurtest raamatutest, mida ta kandis kaasas, pimedat Piiblist.

Näiid ta on vana ja ta suur lõvihari on lumivalge. Ta elab vaiksuses eneseohverdava abikaasa ja ainukese tütrega, kes on andekas adjutant. Kuid kui mõnikord näen teda, räägin alati temaga, meelde tuletades seda õhtut seal vanas puusepatöökogas, millal esimest korda sain kogeda, kui võimas väimline meel inimesel võib olla, kuigi mõni ihulikust meelest olekski haiguse võidetud. Ja tean, et pime kapten kord saab näha Kuningat tema aus ja säravate silmadega vaadata avarat õnnemaad.

kul pattu teinud ja seeläbi tihti ka teisi patutegeemise julgustanud, ja kui ta ausameelne on, tunnistab ta kogu maailma ees, et tal häbi on oma minevikust ja et ta kahetseb oma pattu.

c) Ta tunnistab, millega patustanud nende vastu. Mees tunnistab naisele, naine mehele üles; lapsed vanematele, teenijad peremeestele ja peremehele teenijatele, millega nad teinud üksteisele ülekohtu. Samal ajal paluvad nad andeksandmist ja tunnistavad avalikult, et nad Jumala päästmist otsivad või on seda leidnud.

8. Kes kahetseb õieti pattu, igatsseb pattude andeksandmist. See igatsus sunnib patust patukahetsemisele.

9. Õige patukahetseja alandab ennast Jumala ees; see on, ta alandab vabatahtlikult ihu ja hingega Jumala tahtmise alla ja töötab teha Tema tahtmise järele.

Meie varjupaik.

„Issand, sa oled meie eluameks olnud põlvest põlvni.“ Lau 90 : 1.

Uusu-kalendis ei ole ette nähtud ühtki päikesevarjutust, lootuse taevast on selge ja pilvitu. „Ma olen sind igavese armastusega armastanud, seepärast olen ma sind heldusega tõmmanud!“ (Jer. 31:3.) „Kelle juures ei ole muttime ega vahetamine varju“ (Jak. 1:17). „Tema halastus kestab põlvest põlvesse“ (Luuka 1:50). Südametega, mis täidetud lootusest Jumalasse, läheme kohtama — tundmatuid viletsusi? — ei, Jumala hoolitsus tulevikule kohta. Viletsusel ei ole mingisugust tegemist kristlase eluga. „Kõik tema pühad on Issanda käes“ (5. Moos. 33:3).

Kitsal ajal. Ta avas Israeli rahvale allika Peerseba kuivas kõrves (1. Moos. 21) ja Simoonile allika Lethis (Kolthum. 15:19). Kristlane võib olla läbikatsutud, kuid kunagi mitte mahajäetud. Ja ennemini ma tahaksin, nagu Elias, süüa leiba, mida kaarnad toovad, ning juua vett ojakesest, kui et teenida Paali ja prassida Isabelli laua juures. Meie teame, et kõik tuleb häaks neile, kes Jumalat armastavad. Valusad läbikatsumised on vaid eeljooksjad kuningatöölale. Jumal on käskinud Tema lapsi teenida kogu maailma ja kõiki asju. Isegi saatma peab tegutsema suure Arsti apteegis, valmistades kasulikke pulbreid ja tervist toovaid rohte Jumala lastele.

Kurjal ja hädaohulikul ajal. Enok kõndis Jumalaga, ja sõprus oli nii usaldusväärne, et Issand avaldas temale väga avalikult oma armastust. „Sest enne kui teda ära võeti, on temal tunnistus olnud, et ta Jumala meele pärast on olnud“ (Ebrea 11:5).

Kuid maailmas pilgati teda, naerdi ja ei pandud miksiki. Samuti oli jutlustaja Noa. Aga kui kogu maailma üle tuli uputus, siis tema purjetas kindlasti üle hukatusseveite (1. Moos. 7). Tuleprophet, suur jumalamees, lahku maailmast kui vürst, kelle järele sõitsid Jehoova vankid (2. Kun. 2). Siis võtab tema järrelkäija üles Elia mantli ja küsib: „Kus on Issand, Elia Jumal?“ ning raskuste Jordan lahku tema ees.

„Veehulgad nägid sind, oh Jumal, veed nägid sind ja värisid, ja sügavused vabisesid.“

Eriline sündmus.

Esimene Päästeohvitseride laulatus Eestis. Major A. W. Lockyer korraldab leitn. A. Pihlametsa ja kapt. V. Muuli abilellü õnnistamist Immanueli palvel (Jõe tän. nr. 12) esmaspäeval, 10. mail, kell 7.30 õhtul.

Olete lahkesti kutsutud osa võtma!

Sinu hinge päästa, see on kõige tähtsam!

Kui sageli panevad inimesed tervist ja elu tühistas asjade pärast mänge. Selles sunnas on nähtud palju tõsiseid tragöödiad. Väikene ettekuulnud näib neile juba küllalt suureks põljust kõigeima eluvääruse lõpetamiseks, ja oh kui innukad on inimesed spordivõistluste suhtes.

Agas palvetamiseks nad ei taha teha mingit väikesematki jõupingutust. Siin nad ootavad, et neile peaks kõike midu kätte antama. Keegi kirjanik ütles nii öieti, et „poole südamega ei või võtta taevast“, siiski sirutatakse parema meeliga enese tahtmise kui taevariigi tahtmise järele, vaatamata sellele, et piiblis on öeldud: „Kes vägisi taevariigi päiale käivad, kiisuvad seda enestele ligemale“. Kiskumine nõuab alati jõudu, jõupingutust.

Agas imeksapanemiseks — energilisemad inimesed, kes oma äris, oma kontoris, oma perekonnas ei suuda kannatada mingit tagasiminekut, vaid sunnivad ennast alati edasi, lasevad oma hinge kannatada, käivad ümber rahutult ja ei liiguta sõrmegi rahuldumatu olukorra parandamiseks, just nagu kõik peakski nii olema. Nad näevad teisi inimesi samasuguse hingekoormaga, näevad teisi kannatavat sama patu all, ja leiavad selles endale vabandust. Kui nad näeksid mingit sarnast ka teiste inimeste ärielus, siis nad raputaksid pääd ja imestaksid, mispärast nad ei muuda oma äriaktikast. „Andeksandmatu rumalus“, „patt oma perekonna vastu“ jne. on kohe teravad üteldud. Aga kui inimene laseb oma hinge elu minna varemetses, ta ei hooli võimalust saada päästetud, siis keegi ei imesta selle üle, vaid vastukoos imetlevad isegi teda ta tarkuse pärast. Kui aga keegi

Ei midagi uut,

ja ometigi on kõik saanud uueks!

Sa ütled, et sa ei leia salatsionistide päästmise kuulutuskes midagi uut. Sa oled arvanud, et asjale antakse liig suur tähtsus. Ja, Jumalale tänu, ei ole midagi uut. Aulised tõed, mida me usume ja kuulutame, ei ole mitte ainult mõne kuuseid või mõne aastaseid ja tekkinud mõne inimese pääajus. Meie ei ole toodud mingit uut armuõpetust, meie ei ole ka kuulutatud mõnd uut Päästjat. Asjad, mis teevad meid õndsaks, olid juba maailma loomisest saadik pandud Jumala südamele. Ei, ei ole midagi uut! Ja ometigi, oled sa, armas sõber, uskunud tõsiselt seda vana tõde? Kas nad ei ole paistnud sulle liig vanad ja liig vähese eluga? Kas nad ei ole teadmisele liig vanad, ja ometigi nad on jäänud su kogemusele võraks? Kas nad on mõjunud meie näi, et oleme muutunud uuteks inimesteks? Kas meie ühendus valguse Isaga on nii tõsine ja õnnistusrikas, kuna Jeesuse Kristuse, tema Poja veri, puhastab meid kord korra järele pattudest? Mispärast oleme meie siis nii palju ohanud ja kaebanud, selle asemel, et ühes apostelliga ühineda võiduhüüas: „Selles asjus oleme meie kõik võimust saanud, teema läbi, kes meid on armastanud“? Ei ole midagi uut, ja ometigi on kõik muutunud uueks.

Lähedal Jumala riigile.

„Kas teie usute evangeeliumi tõsist, ja kas teie olete ka juba otsustanud võtta seda vastu ja saada Jeesuse järelkäijaks — siis ma küsin teilt, mis takistab teid tegemast seda just täna, kunnardama kuningate Kuninga ees, haarata kinni ta päästvast armuõpetusest ja saada kindluse oma hinge ärapästmiseks? Millele teie ootate veel?“

Kas teie ootate mõnd soodsamat päeva? Kas täna takistab teid veel mingisugune tegevus või mõnus, et teie ei taha võtta nii tähtsat samm? Siis loobuge enema oma tulusest või mõnususest kui oma hingeõndsusest! „Nõudke esiteks Jumala riiki ja tema õigust, siis kõik muud peab teile põlilegi antama“.

Kas teie ootate, kuni teie perekond ja teie sõbrad ei pane teile enam mingisuguseid takistusi teele? Siis pean ma üttele teile: Kes armastab oma perekonda ja sõpru enam kui Issandat Jeesust, see ei ole mitte teda väärt. Nii ütles Jeesus ise.

Kas teie ootate, kuni olete küllalt hää tulema Jeesuse juurde? Kas teie tahate enema ise reformeerida end ja siis tulla Jumala ette oma-õiguse riuetuse? Siis pean üttele teie kohlastes südames, et Jumal ei võta teid mitte vastu. Kõige paremad meie seast on nagu roojased, ja kõik meie õigus on tema ees nagu määratud rööd.

Kas teie ootate, kuni teie olete haige? See tähendab siiski Jumala armule vastupanemist, eks ole õigus? Kas teie teate, kas teie üldse haigestute või kutsutakse teid siit maailmast ehk mõne õnneluse läbi ära? Kas teie teate, kas Jumal üldse kingib teile haigevooldi armu parandada meelt? See on hirmus riskirühm — oodala kuni haigestute!

Kas teie tahate oodata, kuni Jumal avab armuõpetuse veel enam vallele? Kas tahate minna mõne lemmitähega taevasse? See ei sünni kunagi. Igatahes, teile ei saa kunagi osaks parem võimalus taevariiki pääsemiseks. Sellepärast otsustage end!“

mõtleb tõsiselt oma hinge, siis raputatakse pääd. Kui isik jookseb paberist autähle järele, siis igatsi mõistaks seda. Jookseb ta aga oma hingeravi järele, siis naeravad mitmed teda välja.

Ja ometigi on oma hinge kindluse järele nõudja kindel oma eesmärgi saavutamises. Temal on selks elava Jumala tõttused. Hukkamistõttused südametunnistus, rahutus ja patt ei ole midagi loomulikku, midagi hädatarvilikku, vaid nad on just loomuvastased, mitte Jumalast loodud. Igale ühele leidub rahu, puhkust ja puhtust, kui keegi nõuab selle järele. Siiski pea

mees, et „Kes vägisi taevariigi päiale käivad“, kisuivad seda enestele ligemale“. Sa pead tahtma, sa pead tegema midagi, sa pead uskuma, et on olemas kõikide köidiku teie vabastaja, kes ütleb ka sinule: „Rahu olgu sinuga! Ära tee enam pattu!“

Kui meeldi tegi ta seda, kui ta oli siin maailmas. Tema juurde tuli patuga ja süüga, kurvastusega ja murega ja tema juurest mindi ära täis rõõmu ja vabandust. Sakeus ja Nikodemus, Kanaani ma naine ja Maria Magdalena. Viimaks veel vaene patune naine. Ometigi, sellega ei ole tema jõud piiratud. Ta vägi on tänapäeval veel sama! Tuhanded ja jälle tuhanded on läbielanud oma elus, et „Keda Poeg vabastab, see on õieti vaba!“

Kas sa ei tahaks seda kord läbi katsuda? Sarnasel jooksul on sul ka päältvaatajaid. Taevas kogu oma väega vaatab sinule! Hinged, kes on juba kogunenud Talle aujärje ette, vaatavad sinule. Nad teavad, milline on vahe endise ja praeguse vahel. Nad kiidavad Jumala Talle ohvrisurma, mille läbi nad said maailma rahu ja hingamist oma südamele ja mille läbi neil oli ka tee vaba taevasse pääsemiseks. Sinu hinge päästa, tõestisee on tähtsaim maailmas!

Piibel

on Jumala sõna.

Palve muudab asju.

Palve ei tohi kunagi vadata kui ilusale kohustussele. Sellele peab andma kõige ilusamat ja jõurikkamat aega, mis meil on. Palve ei ole väike harjumus, mida pannakse meie külge, kui oleme väikesed lapsed oma põlvedel.

Meie isklikus ühenduses Jumalaga peitub kõrge väärtus, mida ilmutab meie aeg. Jumalaga ei tehta tutvust silmapilksest. Ta ei anna oma andeid juhuslikult. Saladus Tema tundmiseks on palju Temaga üheskoos olemine. Tema annab oma rikkalikke andeid neile, kes väljendavad oma igatsust nende andide järgi ja hindavad neid alalise ja tõise palve läbi.

Kristus veetis mitu ööd paludes. Paulus palus ööl ja päeval. Taaniel võttis aega sellele väga tähtsale asjale ja palus kolm korda päevas. Taaveti hommiku-, lõuna- ja õhtupalved olid kahtlemata pika kestvusega.

Veel palju teisi on ka palunud kaua ja tõsiselt, ja selle läbi on nad saanud oma sihile.

Laulik palus, kuni ta sai valgemaks kui lumi. (Laul 51:7.)

Seltsilised, Jumal on just tänapäev sama, kes Ta oli vana ajal.

Põhjus, miks sarnased imed ei sünni meie päevil ja meie kogemustes, peab olema meie juures. MEIE PEAME PALUMA ROHKEM.

Mida ligemale meie tuleme Jumalale, seda rohkem näeme kõike alati kevstvat ja seda kergemini leiame, mis meie juures on halb. Tema avab meie silmad, et meie võiksime selgesti näha.

Miks lapsed võõranduvad vanematest?

(Algus 3. leheküljel.)

Ja siis mõtlete, et muust kõigest hoolitsetu kool.

Kuidid seda kool ometigi ei tee.

Kool võib anda teadmist, kuid pisku see võib rahuldada lapse sisemist elu. Ja ometigi on tõsi, et südames läheb välja elu.

Ei, isad ja emad, laps peab kasvuastates saama ka toitu teie sõnadest ja pilkudest, teie häälest ja armastuse väljendusest, kõigest, mida te ühes elate. Saagu laps toidetud sellest kuld, mis on teis, kuni nad ise kord on leidnud igavesed eluallikad.

Leili ohver

Leili oli väike koer nimega L Trippi. Trippi oli temale mänguseltsiliseks hommikust õhtuni ja oli temale ainukeks suures rõõmuallikaks.

Leili istus nüüd taas, kus ta isa lamas haigelt.

„Leili, ütles isa, tule, ma tahan rääkida sinuga.“

Leili läks ja istus isa sängiveerele.

„Sa tead mu armas Leili, nüüd on jällegi mu arstirohtud otsas, ja mul ei ole ka raha uute rohtude ostmiseks. Arst ütles, et kui tahan mõelda veel tervenemisele, mul peab olema enam rohtu. Sellepärast sa mõistad, et pean loobuma lootusest saada veel kord terveks. Aga nüüd ma tahtsin, et sa istuksid siin, nii et võiksin öieti näha sind, sa ju tead, et su isa on nii väga rõõmus oma tütre üle. Kui ma nüüd lahkun, siis sa peaksid ka edaspidi olema ikka hää ja virk tütar, kes aitab oma ema, kui ta palub su abi. Eks, sa tahad ju olla hää?“

„Ja,“ vastas Leili, „aga, isa, sa ei pea jätma meid maha.“ Ja siis ta hakkas nutma.

„Aga sõbrake, väike, ära nuta,“ ütles isa, patutsades tema pääd, rahustades teda. „Mine nüüd välja mängima.“

Leili läks välja köögitorpile. Sääli istus tema väike Trippi. Koer tuli ta juurde ja talitis mängida, aga Leili istus trepile, ja varsti ta oli vajunud sügavatesse mõtetesse. Siis tal tuli korraga meelde, et linna elav jahimees oli kord soovind ost tema Trippit. Mõtle, kui ta ometigi tahaks nüüd ka! Siis ta võiks osta isale arstirohtu. Aga, oh kui raske oleks olnud loobuda ka Trippist. Siiski ta tahtis paremini pidada alal oma isa.

Leili võttis Trippi kaelasidest kinni ja läks teele. Ta ei suutnud vaadata oma mänguseltsilisele, kui ta jooksis täis rõõmu ja elu, sest midu ta ehk oleks kahetsunud ja läinud tagasi koju. Ta vaatas otse edasi ja mõtles aadressile — Suur tänav 36 — ütles ta enesele kordduvalt.

Varsti ta oli kohal ja läks treppidest üles. Sääli seisiski jahimehe nimi ukseal. Ta helistas ja kuulis kedagi tulevat. Siis avati üks ja kütt ise seisis ta ees.

„Tere,“ ütles Leili ja tegi sügava niksu.

„Tere-tere,“ vastas kütt. „Ja siis sul on ka Trippi kaasas — aga sa ometigi ei taha teda müüa?“

„Ja-a,“ vastas Leili kurvalt.

„Tule siis sisse!“

Leili astus sisse ja Trippi jälgis teda.

„Noh, mispärast sa siis tahad nii väga müüa Trippit,“ küsis kütt.

Nüüd jutustas Leili, kuidas neil on olukorrad kodus, ja et tema, müües Trippit, võis osta isale rohtu.

Elas kord keegi tütarlaps...

Kord elas keegi tütarlaps, keda nimetati Leonardaks. See on ilus, kuid mitte harilik nimi, eks? Leonarda oli väike hollandlanna ja oli sündinud Amsterdams, kus ta isa töötas arhitektina ja ehitas palju kenu maju. Ta oli rikas ja suur kunstiarmaatja, ja ometigi ka tõsine kristlane, kes püüdis alati käituda kõiki austusi ja õiglaselt. Ka Leonarda ema oli haritud ja jumalakartlik naine, kes ei armastanud Jumalat ainult kogu südamega, vaid püüdis ka teinida teda.

Nii kasvas väike tüdruk ümbritsetud armastusest ja häast mõjust. Ta käis ka usulise maailmavaatega koolis, õppis muusikat ja keelt. Ta oli väga andekas, ja sellepärast võis oodata, et ta omab kord tähtsa ja silmapaistva koha seltskonnas. Kui Leonardo oli viieaastane, võttis teda ta vanem vend kaasa aastalaadale, aga kõik, mida ta nägi ja kuulis, kurvastas teda nii väga, et veel õhtul magama heites ta hüüdis: „Ema, see päev on mu elu kõige koledam päev!“ Ta ei armastanud kärakarast rõõmu, ja ehk küll tal meeldis koolis mängida ühes teistega, siiski ta kunagi ei olud kärarikas ja järelemõtlemata. Ta armastas ka väga sporti ja harustas eriti ujumist. Ehk küll Leonarda oli kartlik ja tagasihoidlik, siiski ta oli alati kõikide vastu lahke, ja kes kord oli näinud ta tumedate silmade vaadet, ei suutnud unustada seda niipea.

Kui ta oli kooli viimases klassis, temas tekkis igatsus teha mi-

„Ah sedaviisi siis,“ ütles jahimees ja läks kirjutuslaua juurde ning võttis välja mõned paberirahad.

„Vaata, siin on raha, mida pakusin sulle Trippi eest. Võta nüüd selle, mu sõbrake, ja osta isale rohtu. Ja siis sa võid ka võtta Trippi enesega kaasa, sest ma olen väga saanud omale koera.“

Leili ei teadnud ütelda sõnagi, kui ta oli juba tänaval. Ühe käega hoidis ta Trippit oma ligil ja teises käes tal oli kaks kümnekroonilist raha. Suure rõõmuga ta tõttas koju ja jutustas kõik, kuidas tal oli juhtunud.

Isa silistas Leili juukseid ja suudles teda. „Täna sind, et sa tegid seda minu eest,“ ütles ta, „nüüd ma saan küll varsti terveks, nii et võin varsti jälle töötada nii sinu kui ema eest.“

dagi Jumalale; sellepärast ta algas pühapäevakooli grupiga Amstedrami kõige vaesema linnaga laste seas. Oma vabal ajal ta külastas neid ka nende vaesetes kodudes, viies enesega kaasa palju päikepeaistat ja rõõmu. Kui vahest temalt küsiti, millise kingituse ta tahaks omale sünnipäevaks, siis ta alati vastas: „Palun, andke mulle raha, et võiksin aidata oma pühapäevakooli lapsi.“ Sageli ta viis oma armsamaid lilli mõnele haigele, või jällegi kinkis mõnele vaesele külmanud lapsele oma talvepalitu, mida ta võttis oma seljast.

Palju aastaid oli Leonarda nii hää ja aus, kaistud kõigest kurjust, et ta üldse ei tunnud ümberpöörmise tarvidust. Ometigi, oma viieteistkümnendal aastal, nagu ta ise ütles, ta elas läbi oma elu kõige tähtsamast sündmusest. Amsterdams, maailma väljanäituse ajal, keegi amerikalane pidas äratuskõsokoleid, mida külastas ka Leonarda oma vanematega. Järeldus oli, et Leonarda andis ennast Päästjale, ja temast sai uus inimene Kristuses.

Pääle kooli lõpetamist, Leonarda igatses väga sõnta Hiinamaale misjonäriks. Sellepärast ta läks halastajakodele kursusele õppima õeks, kuid ta haigestus ootamatult ja pidi lamama mitu kuud kodus, nii et tema poolt mõeldud reis Hiimases muutus täiesti võimatuks. Mõni aasta hiljem ta hakkas tööle lastekasvatajana kuskil orvikute kodus; suure rõõmuga ja andumusega ta täitis oma ülesandeid ja ei viivitanud ka jutustamast oma väikestele hoolalustele Jeesusest. Ta armastas eriti üht väikest musta afrika tütarlast, ja hoolitses ning toitis teda erilisel hästi, et ta saaks terveks.

Lastekodus ta tutvus kellegi lastekasvatajaga — salvatsionistiga. Selle ajani oli Leonarda kuulnud väga vähe Päästarmest ja naeris vaid nende silmatorkavate töömoodide üle. Siis juhtus tema kätte raamat Päästarmee ema — Katarina Boothi — üle; ja see, mida ta luges säält, liigutas nii tema sõnta, et otsustas saada Päästarmee sõduriks.

Tol ajal Hollandis — nisamaa kui teistel maadel — Päästarmeed ei mõistetud ja selle üle naerdi, mille tõttu Leonarda vanemad ei suutnud mõista, mispärast nende haritud tütre tundet

olid nii ligidalt seotud Päästarmee rahvaga. Ta ristiisa ütles, et ta peaks häbenema käitumist sarnaste inimestega, sugugi mitte rääkides „hirmsast“ kübarast, mida tal olevat tarvis kanda! Aga Leonarda de Zwaan, nii oli tema nimi, ei lasknud ennast ärarääkida saamisest Päästesõduriks, ja hiljem isegi ohvitseriks.

Ta töötas ustavalt, ükskõik, millises kohas ta ei olnud käsutatu, — kõigepealt kadetkoolis, siis haigeravitsejaks Päästarmee haiglas, hiljem staabis, mille järele teda saadeti väikesse, vaesesse korpusesse Amsterdams. Mõni aasta hiljem ta abiellus selleaegse staabikapteni de Grootiga, ja ühes temaga töötas Belgias, kus Päästarmee pidi murdma omale teed läbi mitmete raskuste ja takistuste. Milline õrn, armastav ema oli Leonarda oma lastele!

Ootamatult tuli käsutus, minna misjonitööle Hollandi Indiasse juhatama sääli Päästarmee tööd. Leonarda tundis erilist huvi silmahaigete ja pidalitõbiste vastu, ja nende hulgas ta tundis ennast alati kodusena. Hollandi Indiast nad said käsutuse Jaapanisse. Kord talvisel ööl tekkis nende korteris tulekahju, millel langes ohvriks kõik nende varandus ja korteri sisseaad. Leonarda ei nurisenud siiski: „Kus teie varandus, sääl on teie süda“ — tema kõrgeim varandus oli Jumal.

Tema sidamlik hoolitus mahajäetute ja vaeste eest ja ta oma ennastalgav töö on jäänud kustutamata mälestuse igal maal, kus ta on töötanud.

Leonarda elu ligines väga õhtule. Tema sri raske haiguse ohvriks, ja pääle pikajaalist, kuni nurisematut kannatust, ta võis lõpuks minna Jeestuse juurde, et jääda temaga igavesti ühte. Nii väike hollandlanna elas oma elu teenistuses, kui kasvataja, ema, misjonär, kuni viimaks ta jõudis eesmärgile ja tohtis kuulda oma Õpetaja kiitust „Hästi tehtud.“

„Sõjahüüü“ võitlejate nimestik.

Nr. 92 — märts 1937.

Ohvitserid.

Leitnant A. Tennen 62, kapten K. Nurmela 60, leitnant J. Padar 56, kapten S. Muusekanti 45, leitn. A. Höbelaid 45, leitn. J. Pihlamets 35, kapten H. Eimann 25.

Allohvitserid ja sõdurid.

Sõdur E. Hausvalter 90, sõdur M. Rosenberg 75, envoi L. Bakul 40, seers. F. Leeman 40, seers. L. Rattik 30, seers. E. Viikman 30, nekr. H. Sambluk 30, seers. A. Kreos 25, seers. J. Kanter 25, sõdur A. Vistinghausen 25, lapsõd. I. Sihver 25, nekr. R. Põrm 25, nekr. A. Metsala 25.

Jumalakartmatute maailmakongress.

7. veebruaril kogunesid saadikud Moskva kongressile, mille sarnast enne maailmas ei ole nähtud. Jumalakartmatute kogunesid oma maailma kongressile, millest võtsid osa 1600 esindajat 46 erinevalt maalt. Kongressi sihiks on alata ülemaailmist propaandat religiooni vastu ja „Internatsionaalse antireligiooni propaandafondi“ asutamise.

Internatsionaalsele jumalakartmatute keskusel on kavatsus asutada erilist jumalakartmatute raadiojaama Moskva.

Muutub ikka selgemaks ja selgemaks, et uskude võitluse hakatakse töötama suurema innuga ja organiseeritult. On ju alati olnud vabamõtlejaid ja jumalakartmatuid, kuid nüüd näib, et selle liikimise sihiks on kristlikute uskude hävitamine. Ja sellevastu on nüüd võitlus kristlikkusega organiseeritud — kuna ennem ta oli juhuslik, ilma mingisuguse kindla kavata. Võitlus on eriti kristlikkuse, kui ka teiste religioonide vastu; püütakse hävitada inimeste vaimulikke tundeid.

Soviets Venemaa on sarnase antikristlikkuse võitluse eesotsas. Tarvitakse igasugust võimust ja väge, kuid sellele lisaks tuleb veel propaandaga igal kujul. Ühenduses kongressiga valmistati ka eriline märk, nende motoga: „Religioon on rahvaste oopium“. Juriidilisi propaandaa eeskirju valmistatakse 12 erinevas keeles. Tahetakse asutada ateistlikku raadio saatejaama, milleks on juba korjatud üle 4 miljoni rubla. Keskuse on 19 miljoni rublaline fond, mida tahetakse suurendada loterii teel 70 miljoni rublaliseks. Eesmärk on silmaga nähtav — arendada jumalakartmatuse propaandat suurema intensiivsusega ja levitada seda kogu maailma.

Nii siis on päletung kristlikkusele organiseeritud, ja need, kes seisavad asja juhatuses, ei taha midagi tingimust jätta maha oma sihi.

Kristlikkust ei või loomulikult mitte hävitada — kõik, kes katsunud teha seda enamalt, on jäänud häbisesse — aga see tähendab tõesti, et peame olema valvel. Antikristus tõstab oma pääd julgusega igal maal, ka meie kodumaal — ja austatakse ning kummardatakse inimesi Jumala asemel.

Maailm seisab varsti teelahkmel: Kas Kristuse eest või vastu! — Oh, et meie kõik, kes nimetame end Kristuse nime järele, omaksime jõudu seista valvel Siioni müüridele!

Oled sa langenud?

Tõuse üles ja usu!
Sinu tejuhihks olgu Kristus.
Patt või sulle needuse,
kristlik tarkus annab jälle
õnnistust.

Teateid lahingust.

TALLINNA I.

„Jumal on hääl!“ Aja mõodudes oleme võinud rohkem ja rohkem tunda nende sõnade sügavust. Kuigi aeg on mõõdunud ja on olnud nii mitmekesine, ja meie ise oleme olnud muutlikud, on Jumala hääds jäänud samaks, rippumatuks olukordadest, ajast. Oleme võinud omandada uusi kogemusi sõjas ja näha, kuidas saatan on leidlik takistama tööd. Olles võitluses ei ole puudunud ka õnnistused. Mõni lugedes raportit võib-olla imestab, naerab, kui kirjutatakse võitlusest saatanu vastu, kuid ei pea hoidma tagasi näitamast, kuidas ta on võimas pimes-ta silmi surmama südametunnistust ja lööma meeli segi. Kuigi saatan püüab teha oma kõigeparemat, tuues vastolusid ja rikkudes tööd, meie teame, et Jumal käib võideldes ees. Hrivitagu saatan, kui vahest on päletungikatset ebaõnnestunud, kuid päästevägi läheb edasi, pidades vastu usus ja palves. Oleme näinud kahteiseid hingi Kristuse risti all sirutamast andestuse ja päästmise järele.

Mõõdunud kuu algul külastas meid jälle diviisi komandör major A. Lockyer. Koosolek, mida major juhatas, oli ka ühtlasi kaplt. Lutherile tervituskooolekuks. Koosolekust võtsid osa Tallinnas töötavad ohvitserid ja teise korpuse seltsilisi. Ka kaplt. Muul oli sõitnud Rakverest, et ütelda kaplt. Lutherile „teretulemast Eestisse“. Saal oli täidetud rahvahulgast. Usune, et kiilvatud seeme kannab vilja mitmevõrra. S. Muusekant.

TALLINNA II.

Mõõdunud kuu jooksul on Jumal jälle oma õnnistustega meile väga liigi olnud. Ja kohe kuu alguses võisime tervitada major Lockyeri meie keskele, kes andis jälle igale võitlejale julgust edasi võitlemiseks Jumala sõna läbi. Meie teame ka, et meie kõige kõrgem Juhd on meile liigi alati ja Tema ei lahku meist ialgi ära. Ja see on Issand Jeesus, kelle päale loodame alati ja Tema annab meie võitluses ka võite näha.

Kuigi kevad ligneb, on siiski meie koosolekud hästi külastatud ja mõned seltsilised on annud enast uuesti Jumalale, et töötada paremini ja võita hingi.

Nii oleme püüdnud teha kõike, et kutsuda hingi Ärapääsja juurde ja tahame ka ikka alati minna edasi võitma kõiki Kristusele.

Teisipäeval, 9. märtsil oli meil „Tulitorni“ õhtu laste ettekandega, mis ka tõi palju vaimustust kõigile.

Meie palve on; et Issand aitaks meid ka tulevikus ja me loodame Tema päale.

J. Padar. Leita.

TARTU.

Ka mõõdunud kuul ei ole Jumal keelanud meile oma õnnistusi — õnnistusi, mis on täitnud süda-

meid rahu ja rõõmuga, ja mis on toonud tänu ja kiituse sõnu mitme huulile.

Oleme rõõmsad võimaluste eest, mis on antud Jumalalt, tunnista-da ja laulda tema kiituseks ja auks; rääkida neile, kes eksivad ja kormistavad pimeduses, Jumala suurest armastusest.

Ka oleme tunnud rõõmu, nähes paljuid külastamas meie koosolekuid. Sageli isegi nii palju, et kõigile ei ole meie saalis ruum jatkunud. Võib olla on mitmed nende hulgas, kes on tulnud ainult seltsiks, et rahuldada oma uudishimu, aga meie tahame uskuda ja paluda, et ka nemad võiksid kord näha Jeesust sellisena, kui Kakeus nägi; tunda oma patte ja otsida andestust.

Meil oli võimalus 6. skp. korraldada avalik teoõhtu, kus külastajad sissepääsumaksu eest said klaas teed ja midagi ka tee kõrvale.

Õhtu pakkus paljudele suurt huvi, isearanis neile, kes varem ei ole külastanud meie koosolekuid. Kõige eest me tahame tuua tänu Jumalale, sest üksnes Tema käest tuleb jõud ja vägi, mis aitab meid seista ja ustavalv töötada sellel kohal, kuhu tema on kutsunud.

A. Pihlants.

RAKVERE.

Kiitus Jumalale, mõõdunud märtsikuul jagas Tema meile rikkalikke õnnistusi. Kõigis ettevõtetes, töodes ja pingutustes on Tema meid aidanud. Ühenduses Rahvusliku üleskutsega oli tööd palju, määratud sihi oleme iletanud. Südamlik tänu kõigile, ametajale ja korrajale, Jumal õnnistagu Teile seda õhvit tagasi mitmevõrra. Koosolekuid korraldasime ka Narvas ja Narva Jõesuus. Narvas Vabausühtingupalvela ja Jõesuus kiriku palvela olid rahvast täis, kes lõpuni huviga jälgisid ja uusi laule vaimustusega õppisid.

Laupäeval, 20. märtsil oli meil avalik teoõhtu ja lastedemonstratsioon. Õhtu oli huvitav ja täis südelevat rõõmu, koor „...kiüll see kevade on imeilus, rõõmstagem alati,“ oli ilus, kuid ilusamad veel lauljad; nad on kevade kevadel. Samuti on meil rõõm näha otsijaid hingi kahetsuspingil ja vastu võtta uusi kaasvõitlejaid.

Vaikselt laupäeval ja 1. ülesõnustamise pähal oli meil suur rõõm kuulata kapten Lutheri, kes juhatas kolme avaliku koosolekut, nekrutite koosolekut ja pühapäevakooli. Viimane koosolek, mida kapten juhatas, oli saal viimase võimulteni rahvast täis, suur hulk inimesi jälgisid koosolekut kuni lõpuni tänavani.

Kapteni sõnum oli meile suureks õnnistuseks ja julgusteks. Jääme ootama järgmist võimalust.

V. Muul.
kapten.

PÄASTARMEE

Rahvusvaheline staap, London,
101 Queen Victoria Street,
Eesti staap, Tallinn,
Narva maantee 56—8.

Ei ole taevast.

MEIE rääkisime lastega pühapäevakoolis taevast, nagu seda piibel kirjeldab ja kuidas meil meeldib kujutada taevast. Pühapäevakooli oli lõppenud ja lapsed läksid üheteise järele koju; ainult Alf viibis. Ta oli viimasel ajal nii vaikne ja vagane, kuna ta ennem oli täis elu ja formakust, rõõmus ja vahva, kuid ustav oma kohal. Temaga pidi olema midagi isearaliku. „Kapten,“ ütles ta, „mu isa ütles, et ei ole taevast. Mida meie näeme oma üle, on ainult õhk!“ Mida pidin ma vastama, et mitte ümber lükata tema isa tõendust, aga ka pidada kinni oma sõnumist? „Mu väike sõber,“ ütlesin talle, „Isal on õigus; taevast, mida me näeme, on ainult õhukihid, aga taevast, millest meie räägime, on nii palju kõrgem kõigest maistest, et me meeldid tahame mõelda, et ta asub kõrgel, kõrgel üleval.“

Päale selle kõnelesime veel kanna üheteise, aga kui Alf oli läinud, katsusin ma läbi oma südant. Alf isa ei tahtnud teada mingisugust taevast, aga ma ise võin öelda endast, et mul on taevast südames.

Aga kuidas on mu ümbruses? Kas sääl on taevast? Kas mu ümbrus võib tunda midagi ülevalt, rahulikkust ja puhatust hingest? Kas seda tunnevad lapsed, minu seltsiline, minu rahvas? Oh, et me kõik, Jumala laps, võiksime ilmutada oma ümbrusele taevast meie elus!

Isiklik palve.

(Algus 2. leheküljel.)

seda kunagi takistada mine-mast kuskile varjulisse paika paluma.

Kui vägevall ei räägi see meile! Oh, millest õnnetused, kautused ja raskused on olnud meie elus, just sellepärast, et jätsime hooletusse isikliku palve!

„Ma jätsin korraks palumata, päale selle sündis nii sa-gedamini kuni viimaks kõik lahkus minust ja ma rändasin uuesti maailmas.“

Kardan, et see on liig sageli korduv kogemus. Kui jäätakse hooletusse palvet, siis läheb varsti nii kaugele, et ei tunta üldse enam vajadust minna oma kambriisse kohtama palves Jumalaga.

Kui väga erinev ei ole lugu nendega, kes valvavad kogu hoolega ja armastusega, et Issand saaks alati oma osa, üks-kõik kes ka ei kannataks selle all. Nende väljamineku ja sissetulmine, ja kogu nende elu kõneleb sellest, et nad olnud sääl, kuhu langes taevane kaste.

Kõlaga rõõmulaulud!

1.

1. Edasi, nii Jeesus käsib, Vahvad võitlejad, Jehoova väes; Kandke rõmasti päästmisteadet — Jeesus annab võitu meil, Kuulge, patused veel avari hüüvad, Hukatus teedel nad. Räägi sest, et Jeesus teeb neid vahaks. Oh mis lüüs sõnum see.

Edasi, me võitu saame, :: Hal-
letuja :: Edasi, me võitu saame
Kalli Jeesu vere väes.

2. Edasi, meid Jeesus saadab, Iga patuvang veel vahaks saab, Kui ta alandlikult palub, Jeesus teda vabastab. Põrgu ja maailma hirmsad võit-
mud Issanda sees kokkuvad; Tema nimel langeb kurjusvägi, Vaenlased kõik lahuvad.

3. Edasi, kõik võitlusele! Ülendage Jeesust merel, maal. Näita armastust, mis omad, Kuule Eluandja häält, Räägi kõigile, kes rusuks pektud Oma patukorma all, Et võib siiski Jeesus armu anda — Päästmine on vaba, prii.

2.

1. „Võitluse!“ kostab me auline hüüd, Võitluse kõik, võitluse kõik! Vapramad sõdurid, ühtlasi nüüd Võitluse kõik, võitluse kõik! Edasi julgelt, kui ainus üks mees. Maailma võitkem, sest Issand käib ees. Lauhuga sammume tules ja vees. Võitluse kõik, võitluse kõik!

2. Kõrbes ja palava päikese maal Võitluse kõik, võitluse kõik! Pa-
kasea põhjas ja lumede raal Võit-
luse kõik, võitluse kõik! Sõda on
kummutud kurjuse töö, Kuninga sõ-
durid, mõõgad neil võgi Lehvivad
häikvalt lahingu õöl, Võitluse kõik,
võitluse kõik!

3. Tunde, mis kaovad, neid tarvita
veel, Võitluse kõik, võitluse kõik!
Päästa ka hingi, kes pattude teel,
Võitluse kõik, võitluse kõik! Aeg
mõõdub kiiresti, sammudes nüüd,
Taeva all varsti on kajamas hüüd:
„Peigmees ja tuleb!“ siis kostab ta
hüüd: „Võitluse lõpp, võitluse
lõpp!“

4. Selleni päevani hüüame veel:
„Võitluse kõik, võitluse kõik!“ Me-
hed ja naised, tööd rohkeste eel,
„Võitluse kõik, võitluse kõik! Lõi-
kust on küll, vähe töötajaid sääl,
Tööta miks seisate turgedu pääl?
Välksed ja suured, teil kõlab see
hää: „Võitluse kõik, võitluse kõik!“

3.

1. Päästja risti juures valkseit
seisim ma, Ta vererõuge tundsin hin-
ge voolama. Kui jõgi voolas Päästja
armu, Ja hincest kostis rõõmulaul,
Mu Päästja risti all.

Voolab jah, voolab iga hin-
gese, Päästja armumeri täidab
südame.

2. Päästja risti juures rahu leidsin
ma, Mu kurba südant võitis tema
tröötlida. Nüüd sügis lõppend, hin-
ge sees Ja kevad koidab südames,
Sest õnnelik igavest.

3. Hingese rõõmulilled nüüd mul
õitsevad, Püüsed, valged, Päästja
surmast räägivad. Ta tõi mul hinge
kevade, Kus ikka paistab päikene
ja rõõmustab südame.

4.

1. Ikka edasi ruttu nüüd valguse
sees, Läbi aegade aastate nüüd,
Kuigi tuhanded vaevu ja võitlusi
ees, Olgu lootuse randa mu püüd.
Ja kui monikord hing, minu süda ja
meel Oma tahtmise järele teeb,
Siiski valgus, mis särab Su tütus-
tel veel, Koduteel mind küll varjata
võib.

2. „Aita käia mind, Issand, nüüd
valguses veel,“ Igal hommikul palve
mul see, Õiget tööd teha jõud on
mul nõrk siinsel teel, Udu pärast
nii pime on tee, Ja kui kardan, siis
kääkõrval saada mind siit, Varju-
maast oma valguse pool, Ja kui raske
on tee, kust Sa läbi mind viid,
Sinu käes siiski kõik on see hool.

3. Kord siis astum ma julgelt Su
valguse teel Surmalainetes, mis ni-
nuli ees, Rõõmulaulud, mis teisel
pool! rannal on veel, Hing mul lelab
siis taevase maa. Oli hädasid siin,
oli vilets mu tee Käia kuivade kõr-
bede sees, Läbi mured, võitluse
siiski mind see Saadab sinna, kus
valgus mul ees.

5.

1. Jumalast kaugele kord kõndi-
sin ma, Olles üks patu vang, Kuni
mind Jeesus sai vabastada Aulisel
Kolgatal.

:: Auline Kõlga ta :: Sääl
võlad kõik maksti ja andestust
sain. Auline Kõlga ta.

2. Õnnelik täiest on nüüd mu
meel Kiitus halitajuja! Igavest
hõiskab ja laulab mu keel. Auline
Kõlga ta.

3. Jumala vaim mulle tunnistau-
nud, Jeesuse oma ma, Tõotused kõik
saivad kinnitatud Aulisel Kõlgatal!

4. Vii oma patud ja kõik oma
süüd, — Kõlga ristiile. Kõikidest
patudest päästab sind Auline Kõl-
gata!

6.

Viis, R. M. 101.

1. Kuidas auliselt kõlab see sõnum
nüüd veel, Mis on heldust ja armas-
tust täis. Jeesus me eest suri, sääl
Kõlga mäel. Tee, mis raske, Ta
rõõmuga käis.

Koor :: Usu praegu just nüüd, et
sa puhastust saad, Rõõmu, rahu
see hingesse toob. Tema tütust,
oled lootust ka saand! Kõik see
uueks siis südame loob.

2. Tule nüüd Tema juurde, Ta kutsub
sind veel, Hing ja süda siis puhtaks
sul saab. Loobu kõigest, mis annud
nüüd maailma meel. Et see läbi Ta
rahu siis saad.

3. Anna taevalik vägi, me hingesse
sis, Mida oodanud ammu ju ma.
Vaimu märkigu see, et Su võitluse
viiks. Ja siis ise mind juhata Sa.

7.

1. Patused Jeesuses võivad Nüüd
saada päästetud kõik, Verega paha-
stust saavad. Jeesus neid päästa küll
võib.

Koor :: Jeesus küll võib, Jee-
sus küll võib Päästa sind pa-
tust ta tahab ja võib. ::

2. Patud ta andeks mul annud,
Nüüd süda hõisata võib. Verega puht-
taks mind teinud Jeesus, kes päästa
sind võib.

3. Anna nüüd temale süda, Sest
sinu seisust ta teab. Siis lõpeb kõik

sinu häda. Jeesus nii päästa sind
võib.

4. Et oma rahu sul anda, Ta sü-
da järjesti keeb. Siis võid sa alati
laulda: Jeesus siin päästa mind võib.

KOORID.

1. Tal laulem viisides ja kiitkem
nüüd, Ja tema pühadust nüüd iga
päev. Nii et see kõlga ka üle maa.
Tal laulem viisides ja kiitkem
nüüd!

2. Ta on mul, Ta on mul, Armas-
tab, otsib mind, lelab mind, Kannab
mind armuga.

3. Tõotes su eest, tõotes su eest.
Alati usustavalt, tõiselt tõotes su eest.
4. Jumal võitu annab küll iga
ajal meile Kõiges eluvõitluses, Ta me
el käib võideldes, Meid kaitsab, et
ei sünni kahju meil.

5. :: Anna Jeesul kiitust :: Ta
päästmist toond meil aulisel, Sest an-
na Jeesul kiitust.

6. :: Oma rahu sa hoiad neid, ::
Kes kindlalt loovad su pääl.

7. :: Jeesus auliselt päästis mind ::
Ta ahelas mured, mis südas mind.

8. Minu hingese kõlab rõõmulaul,
Sest ta andestas mu süüd, Jeesus
armastab mind nüüd Ja ma laulan,
laulan, laulan, Tema armastab mind
nüüd.

9. Kui Jeesus ligi teil, Päästetaks
hinged ja ärkamist on, Kui Jeesus
ligi teil.

Mõõga ja kilbi brigaad.

Piiblikestid aprillis.

2. Moosese r.	Taav. laul.
1. N. 18: 1—12	15. N. 1: 1—6
2. R. 18: 13—27	16. R. 2: 1—12
3. L. 19: 1—13	17. L. 3: 1—8
4. P. 19: 16—25	18. P. 4: 1—8
5. E. 20: 1—17	19. E. 5: 1—12
6. T. 24: 1—18	20. T. 6: 1—10
7. K. 32: 1—10	21. K. 7: 1—10
8. N. 32: 11—20	22. N. 7: 11—17
9. R. 32: 21—25	23. R. 8: 1—9
10. L. 33: 1—11	24. L. 9: 1—10
11. P. 33: 12—23	25. P. 9: 11—20
12. E. 34: 1—14	26. E. 10: 1—11
13. T. 34: 27—35	27. T. 10: 12—28
14. K. 40: 17—38	28. K. 11: 1—7
	29. N. 12: 1—8
	30. R. 13: 1—6

Palvanded.

4. aprill. Meie oma korpus.
11. „ Kõik, kes teenivad halgata-
tes.
18. „ Eesti, Läti ja Tšehhoslo-
vakkia.
25. „ Tõõ pidalitõbiste seas.

„SOJAHÜÜD“
kuulutab päästmist Jeesuses
Kristuses.

„SOJAHÜÜD“ ilmub 1 kord kuus,
Tellimise hind postiga aastas 1 kr.
25 s., ½ a. 70 s. Üksiknumber 10 s.

Ilummissaeg: 1. aprillil 1937.
Vastutav toimetaja: kapt. L. Luther.
Yäljaandja: Päästearmee.

Tähelepanu!

Eestit külastab eriline
vaimliste koosolekute
juhataja Ameerikast

komandörleitnant
G. DAVIS

järgmisel ajal:

Kolmapäeval, 14. aprillil kell 7.30 õht. TARTU — Vaba-
duspuestik nr. 12.

Neljapäeval, 15. aprill kell 7.30 õht. RAKVERE — Pritsi-
maja ruumes.

Reedel, 16. aprillil kell 7.30 õht. TALLINN 1. — Juudi koo-
limajas, Karu tän. nr. 16. Koosolek sõduritele, nek-
rutitele, endistele sõduritele, koduühingule ja grupi-
koosolekut külastavate laste vanemaile.

Laupäeval, 17. aprillil kell 6.30 TALLINN — Noortemeeste
Kristliku Õhingu saalis, Lai tän. nr. 3.

Pühapäeval, 18. aprillil kell 10.30 homm. TALLINN 2. —
Toompuistee 19, ühine pühitsuskoosolek.

Pühapäeval, 18. aprillil kell 7.30 õht. TALLINN 1. — Karu
tän. nr. 16, päästmiskoosolek.

Esmaspäeval, 19. aprillil kell 7.30 õht. TALLINN 3. —
Pärnu mnt. nr. 92, viimane päästmiskoosolek.

Diviisi komandör, major Alfd. Wm. Lockyer saadab koman-
döri igal nimetatud koosolekul.

Tulge ja kuulake komandöri!

Kutsuge oma sõpru osa võtma ja tulge ka ise!